

Dette var slik det så ut i 2015.

Vi har i dag som samfunn to store utfordringer som vel er et og samme problem: flyktningestrømmen og miljøet. Jeg prøvde å starte dette prosjektet i 2015, men pga uforutsette omstendigheter, ble alt satt på is Ting skjer. Jeg så reklamen deres for 1 døgn siden og tenkte at jeg bør i hvert fall kaste inn den greia her. Klokka er nå 23.50, og det er selvfølgelig grenser for hva jeg greier å prestere på en time. Eller kanskje ikke ☺ Jeg sender den opprinnelige teksten til prosjekt-beskrivelsen med ettertanker til slutt. Dette er fryktelig akademisk og pretensiøst.

Drømmen om Soria Moria bærer vi alle i våre hjerter. Veien dit er full av utfordringer, men det er i møtet med dem at vi ser hvem vi er, og av disse små og store slagene i hverdagen vinner vi kjærlighet, velstand og god helse. Veien til Soria Moria er en vei vi vandrer livet ut, men fremgang avhenger ikke bare av at vi fungerer selv. Skal vi nå våre mål, må vi også fungere vel i forhold til andre mennesker, andre arter og naturen selv-

Veien til Soria Moria er et kollektivt prosjekt med fokus på fysisk aktivitet, friluftsliv, norsk kulturarv og natur og miljø. Prosjektet skal være et samarbeid på tvers av fagområder, organisasjoner og institusjoner og involvere mennesker i alle aldre fra alle samfunnslag.

Våre liv blir stadig mindre bestemt av naturforhold, stadig mer bestemt av egen virksomhet, og vi blir stadig mer fremmedgjort i forhold til naturen. Små barn kjenner logoen til hundrevis av varemerker, men kan knapt navnet på en håndfull blomster. Mennesket er en del av naturen, og vår livsstil påvirker vår egen helse, men har også konsekvenser for andre folk, andre arter og naturmiljøet utover landegrensene så vel som generasjoner. Friluftsliv er sunt for både kropp og sjel, og i prosjektet Veien til Soria Moria ønsker vi å skape noe varig godt i pakt med naturen for å fremme glede over fysisk aktivitet og nærhet og samhørighet til betagende natur i et vakkert land.

For å betone forbindelsen mellom naturforståelse og naturopplevelse vil vi bygge kubbehus som er tilpasset naturen. Kubbehusene skal integreres i miljøet de skal bygges i, uten å skyve naturens egne elementer til side. Å bygge hus av vedkubber er en tradisjonell byggeteknikk av usikker opprinnelse. Noen mener denne teknikken ble brukt allerede for 1000 år siden, men de eldste kjente kubbehusene i dag er fra midten av 1800-tallet. På Veien til Soria Moria vil vi legge vekt på å bruke teknikker som ikke innebærer moderne teknologi eller f.eks. spiker. Det ryddes mye i utmarka, og det er hovedsakelig dette tømmeret vi skal bruke, i tillegg til leire, tørket gress, torv, stein o.l.. Eventuelle vinduer og dører vil vi hente fra andre bygg som skal

rives. Tanken er å bygge et lite nettverk av små kubbehus i marka der en mindre gruppe mennesker kan finne ly ved behov, men at det å lete etter og oppdage disse stedene skal være en naturestetisk opplevelse i seg selv.

For å oppmuntre til å utforske nytt terreng og bli bevisst det ukjente rundt oss, vil vi bygge husene utenfor oppstukne stier, men uten å forstyrre annet dyreliv. Da vi vil at alle som ønsker skal kunne delta i prosjektet, kan det allikevel være hensiktsmessig at deler av Veien til Soria Moria legges lettere tilgjengelig for mennesker som har ekstra utfordringer med å ferdes i for ulent terreng.

Speider'n har sitt, RØFF har sitt osv osv. Vi trenger en ny organisasjon som tar vare på barn og unge i asylmottak. Mennesker skal ikke integreres i samfunnet. De skal inkluderes i felleskapet. Barn og unge spesielt bør møtes fra de kommer til asylmottaket med prosjekter som gjør dem til bidragsytere i samfunnet. Ikke bare for deres egen del, men også for hvordan «folk flest» ser på dem. La dem skape noe varig og fint som alle har glede av. Ikke nødvendigvis kubbehus, men noe ute i det fri som alle kan se og peke på som: «Det er det de derre unga der som har laga til oss! Se så fint!»

Det er så mye fokus på forskjeller. Jeg personlig ser hva vi har til felles. Vi er stort sett ganske like alle sammen. Og hva er det vel vi har til felles i Norge mer enn friluftsliv?

For disse barna er dette en fin start på et nytt liv i Norge. De er ikke bare en byrde, men har vært med på å skape noe alle har glede av. For de som kanskje ikke får bli her, så vil det uansett være positivt og noe de kan være stolte av. Noe de kan peke på og se: «Se! Det der har jeg vært med på. Jeg kan noe! Jeg har bidratt!»

Man kan vel spørre hvorfor man skal bruke penger på barn som kanskje ikke en gang skal bli værende? Personlig har jeg hatt mye å stri med i mitt liv, men jeg er uendelig takknemlig for alt det norske samfunnet har gitt meg for at jeg skal få en ny sjanse, og jeg vil gjerne gi noe tilbake. Jeg tro ikke jeg er den eneste i verden som tenker den tanken; om å gi noe tilbake til den som har gitt deg et godt liv.

Mvh Maria Magdalena Hulder